

POSTANOWIENIE

30 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 30 października 2025 r. w Warszawie
zażalenia B. Z.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Lublinie

z 20 grudnia 2024 r., II Ca 269/22 (WSC 39/24),

w sprawie z wniosku B. Z.

przy uczestnictwie K. S.

o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności nieruchomości położonej

w W., oznaczonej w ewidencji gruntów

jako działka [...],

dla której prowadzona jest księga wieczysta numer [...],

oddala zażalenie.

(A.T.)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z 25 lipca 2024 r. w sprawie z wniosku B.Z. z udziałem K.S. o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności nieruchomości, na skutek apelacji wnioskodawcy oraz apelacji

uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z 8 listopada 2021 r., zmienił częściowo zaskarżone postanowienie (we wskazanym szczegółowo w nim zakresie), oddalił obie apelacje w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania.

Wnioskodawczyni od postanowienia z 25 lipca 2024 r. wniosła skargę kasacyjną, zaskarżając to postanowienie w szczegółowo określonej w skardze części i żądając jego uchylecia w tej części oraz przekazania Sądowi Okręgowemu w Lublinie sprawy do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania.

Postanowieniem z 20 grudnia 2024 r., zaskarżonym zażaleniem, Sąd Okręgowy w Lublinie odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni od postanowienia z 25 lipca 2024 r. uznając ją za niedopuszczalną. Wskazał, że z art. 519¹ § 2 k.p.c. wynika jednoznacznie, iż w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami skarga kasacyjna nie przysługuje, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Wnioskodawczyni zaś w skardze kasacyjnej oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 65 128,00 zł, tj. kwotę niższą niż określona w art. 519¹ § 2 k.p.c. Zauważył przy tym, że, według zarzutów i twierdzeń wnioskodawczyni przytoczonych w skardze kasacyjnej, kwota 65 128,00 zł stanowi sumę wartości roszczenia uczestnika z tytułu nakładu z jego majątku osobistego na majątek wspólny (63 928,00 zł) i wartości ruchomości, które - w ocenie wnioskodawczyni - powinny zostać przyznane uczestnikowi (1200,00 zł).

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie: art. 519¹ § 4 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie w wyliczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia, że przedmiotem sporu jest kwestionowane przez wnioskodawczynię ustalenie, iż uczestnik dokonał nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 255 712,26 zł i tym samym ograniczenie prawa do rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy; art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. przez nieuwzględnienie, że ustalona wartość nakładów przekracza kwotę 150 000,00 zł, a także naruszenie art. 519¹ § 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez bezzasadne odrzucenie skargi kasacyjnej. Formułując te zarzuty wniosła o uchylenie

zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Według art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Wartość przedmiotu zaskarżenia objętego skargą wniesioną przez wnioskodawczynię wyraża się kwotą niższą od określonych w przywołanych przepisach, gdyż jak sama ona wskazała wynosi 65 128,00 zł. Zasadnie zatem Sąd drugiej instancji odrzucił tę skargę jako niedopuszczalną.

Wartość przedmiotu zaskarżenia określona przez skarżącą wyznaczana jest przez wartość zaskarżonego interesu. Obowiązkiem skarżącej było wykazanie, że wartość ta wyraża się kwota wyższą, lecz nie zdołała ona tego uczynić. Nie ma więc podstaw do zweryfikowania tej kwoty wobec braku przesłanek usprawiedliwiających dokonanie tej czynności. Nie można więc uznać, że żądana od uczestnika spłata przekraczałaby wartość wyznaczającą dopuszczalność skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

(M.M.)

[a.ł]

